

РЕШЕНИЕ

№ 604

гр. К., 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. В. Г.

при участието на секретаря М. Т. М.
като разгледа докладваното от С. В. Г. Гражданско дело № 20225510100564
по описа за 2022 година

В исковата молба пълномощникът на ищцовото дружество адв. Хр. П., заявява, че на ***г., видно от ИЗ № ***г., ответникът е приет в Отделение по П. – Н. към „УМБАЛ П.“ АД за лечение от К.. На ***г. същият е изписан. Към момента на изписването си, ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, поради което РЗОК-С. е отказала да заплати стойността на клиничната пътека, която е в размер на 1400лв. Ответникът е с прекъснати здравноосигурителни права за периода от ***г. до настоящия момент. Тези обстоятелства се потвърждават от издадената справка от РЗОК-С. с изх. № ***г.

Това било така защото, съгласно чл.2, ал.1, т.1, чл. 4,чл. 343 от НРД № ***г., НОЗК заплаща извършеното лечение само в полза на осигурените пациенти. А на основание чл. 352, ал. 1, т.2 и чл. 353, ал. 1, т.2 заплащането се извършва само в случай, че лицето е с непрекъснати здравноосигурителни права към датата на хоспитализацията или ги възстановява към датата на дехоспитализацията. В конкретния случай ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права към датата на хоспитализацията и не ги е възстановил към датата на дехоспитализацията.

Предвид горното, пациентът следва сам да заплати стойността на клиничната пътека, по която е проведено лечението, чиято стойност е 1400лв. В тази връзка ответникът е подписал Запис на заповед от ***г. с падеж ***г. за сумата от 1200лв. /предходната стойност на клиничната пътека/. Тъй като към датата на падежа ответникът не е заплатил дължимата сума, то на 08.12.2021г. подали заявление по чл. 417 от ГПК въз основа на което бе образувано ч.гр.д. № 3642/2021г. по описа на РС-К. и им била издадена Заповед за изпълнение № 1643/09.12.2021 г. за заплащане на сумата от 1200

лв. главница, ведно със законната лихва от 08.12.2021 г. до окончателно изплащане на сумата, както и разноски в размер на 325лв.

В срока за възражение ответникът е подал възражение срещу издадената Заповед за изпълнение № 1643/09.12.2021г. по ч.гр.д. № 3642/2021г. по описа на РС-К., в което твърди, че не е подписвал процесната запис на заповед. Това твърдение не отговаряло на истината, доколкото същата била подписана лично от ответника.

Поради горното и на основание чл. 415, във вр. с чл. 422 от ГПК в полза на ищеца е налице правен интерес от предявяване на настоящия иск.

С оглед гореизложеното и с оглед подаденото възражение от длъжника по ч.гр.д. № 3642/2021г. по описа на РС-К. и ответник по настоящото дело, моли съда да постанови решение, с което да установи по отношение на ответника, че им дължи сумата от 1200лв., представляваща неплатена главница по Запис на заповед от ***г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по ч.гр.д. № 3642/2021г. по описа на РС-К. – 08.12.2021г., до окончателното изплащане на сумите, за които суми им е издадена Заповед за изпълнение № 1643/09.12.2021г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 3642/2021г. по описа на РС-К., както и да осъди ответника да им заплати направените в заповедното производство разноски в общ размер на 325лв., както и направените разноски в настоящото производство.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който излага следното становище:

Предявения спрямо него иск по реда на чл.415, ал. 1, във вр. с чл. 422 от ГПК е процесуално допустим, но изцяло неоснователен, като съображенията му за това са следните:

Вярно е изложеното от ищеца обстоятелство, че за периода от ***г. до ***г. е постъпил за лечение в УМБАЛ „П.“ АД.

Също е вярно твърдението, че от ***г. до настоящия момент е с прекъснати здравноосигурителни права.

Абсолютно невярно е твърдението на ищеца, че той лично е подписал процесната Запис на заповед от ***г. с падеж ***г. за сумата от 1200лв. /хиляда и двеста лева/.

Твърди, че още с приемането му в лечебното заведение, ищецът е бил запознат със здравноосигурителния му статус, тъй кат тази информация му е служебно известна. В тази връзка ответникът не е бил запознаван с това, каква цена трябва да заплати за необходимото лечение.

Предвид гореизложеното, счита предявения от ищеца иск за напълно неоснователен и недоказан, поради което моли съда да отхвърли същия изцяло.

Претендира и съдебно деловодни разноски по настоящото дело. В съдебно заседание пълномощника на ответника адвокат Р. Ж. моли съда да отхвърли предявеният иск ката неоснователен и недоказан. Представя писмени бележки по делото.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните,

намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното ч.гр.дело № 3642/2021 г. по описа на Районен съд – К., на основание чл. 418 ГПК съдът е издал заповед № 1643/09.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение, въз основа на документ по чл. 417 ГПК, с която е разпоредено длъжника М. Ю. А. да заплати на кредитора УМБАЛ „П.“ АД – С. сумата от 1 200 лева, представляваща неизпълнено задължение по запис на заповед, издаден на *** г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от 08.12.2021 г до изплащане на вземането, както и сумата от 325 лева разноски по делото. Въз основа на заповедта за незабавно изпълнение, на 09.12.2021 г. е издаден изпълнителен лист в полза на ищеца против ответника по настоящото дело, като е образувано изпълнително дело № 2022***0400223 по описа на ЧСИ Г. И., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд – С..

В срока по чл. 414 ГПК е постъпило писмено възражение от длъжника М. Ю. А., че не дължи изпълнение по издадената заповед за изпълнение по ч.гр.дело № 3642/2021 г. по описа на Районен съд – К., което е обусловило правния интерес на ищеца от завеждане на настоящия специален установителен иск по чл. 422 ал. 1 ГПК.

Видно от представения по приложеното ч.гр.дело № 3642/2021 г. по описа на Районен съд – К. в оригинал запис на заповед, издаден на ***г., ответника М. Ю. А. в качеството си на издател на записа на заповед неотменимо и безусловно се е задължил, без предявяване за плащане и без протест да заплати на УМБАЛ „П.“ АД – С., представлявано от изпълнителния директор Й.Й. сумата от 1 200 лева, с падеж *** г.

По делото не е спорно, а това се установява от ИЗ №***, че ответникът е приет в Отделение по П. – Н. към УМБАЛ „П.“ АД – С. при условията на спешен прием за лечение от К. на *** г. Страните по делото не спорят, че ответника е изписан от лечебното заведение на ***. Ответникът по делото М. Ю. А., е с прекъснати здравни осигуровки от ***г., видно от представената справка за осигуреност по ЗЗОЛ /лист 45/.

Представена е декларация от ***г. за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и прилагане на диагностични и лечебни процедури подписана от М. Ю. А.. От същата се установява, че пациента е информиран за диагнозата и характера на заболяването по Клинична пътека 39 и История на заболяването ***, съгласен е с предложените му медицински грижи и диагностични лечебни процедури „изследвания“, както и че е запознат с рисковете които съществуват във връзка с определеното му конкретно състояние /лист 12/. Представена е и декларация за информираност и съгласие на пациента по отношение на източника на заплащане за диагностиката и лечението на неговото заболяване. Декларацията е подписана от М. Ю. А..

По делото е назначена и изслушана съдебно-почеркова експертиза, чието изключение оспорено от страната. От първоначалното заключение се установява, че ръкописният подпис обект на изследването, положен от името на М. Ю. А. в Запис на заповед от *** за сумата от 1 200 лева е изпълнен от М. Ю. А., ЕГН *****.

Във връзка с оспорването на заключението на съдебно - почерковата

експертиза на основание чл.201 от ГПК, съдът е назначил повторна съдебно-почеркова експертиза. От представения протокол №5 за извършена съдебно-почеркова експертиза, се установява, че подписа положен на Запис на заповед от ***г., приложен в оригинал по ч.гр.д. № 3642/2021 г. по описа на Районен съд – К., в бялото поле срещу „Издател“, е изпълнен от лицето М. Ю. А., ЕГН *****. Съдът кредитира заключенията на вещите лице, тъй като същите са отговорили изчерпателно на поставените им въпроси, като по делото не се установява, че експертите са заинтересовани от изхода на правния спор или са недобросъвестни.

Гореописаната фактическа обстановка не е оспорена от страните.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съдът намира възражението на ответника, че не е подписал процесния запис на заповед за неоснователно. От заключенията на съдебно почерковите експертизи безспорно е установено, че подписа положен на Запис на заповед от ***г., приложен в оригинал по ч.гр.д. № 3642/2021 г. по описа на Районен съд – К., в бялото поле срещу „Издател“, е изпълнен от лицето М. Ю. А., ЕГН *****.

В производството по чл.422 от ГПК вискателят следва да докаже факта, от който вземането му произтича, а длъжника – възраженията си срещу него. Тъй като в заявлението за издаване на заповед за изпълнение се твърди, че вземането произтича от запис на заповед, в това производство ответникът – длъжник следва да докаже с допустимите от процесуалният закон доказателствени средства, че представеният по делото запис на заповед не е редовен от външна страна. В случай, че представения запис на заповед е нередовен от външна страна, ищецът – кредитор може да се позовава на каузалната сделка, за чието обезпечение е издаден записът на заповед. Негова е доказателствената тежест да установи съществуването на вземането си по каузалното правоотношение с ответника. Право на кредитора е да предяви иска, основан на менителничните му права, но при този иск той трябва да докаже съществуването на вземането и неговия размер. Макар и абстрактна сделка, записът на заповед се издава заради конкретни отношения между издателя и лицето, в чиято полза се поема задължението за заплащане на определена сума /Решение №121 от 07.2009г. на ВКС по т.д. №55/2009г., II т.о, ТК/.

Записът на заповед е строго формален правен акт и спрямо него законът поставя специфични изисквания, свеждащи се не само до писмена форма, но и да наличието на определени реквизити на акта, чието несъблюдаване води до нищожност на акта. Разпоредбата на чл.535 от Търговския закон /ТЗ/ изброява изчерпателно съществените елементи, които трябва да съдържа волеизявлението за издаване на запис на заповед. Липсата на някой от тях не опорочава акта, само в изрично посочените в чл.536 от ТЗ случаи. Приложеният по делото запис на заповед отговаря на императивните изисквания на закона за форма и съдържание, и на това основание той е действителен.

Абстрактния характер на записа на заповед не освобождава кредитора по него от необходимостта да доказва съществуването на правно основание за

издаване на записа на заповед и за поемането на задължението по него, като задължава длъжника по ценната книга единствено да докаже погасяване на задължението по каузалното правоотношение, за обезпечаване изпълнението на което е издаден записът на заповед. Това е така, тъй като записът на заповед се издава заради конкретни отношения между издателя и лицето, в чиято полза се поема задължение за заплащане на определена сума /Решение №102 от 25.07.2011 на ВКС по т.д. № 672/2010г., II т.о., ТК, решение № 128/23.10.2012 г. на ВКС по т.д. № 561/2011 г., II т.о., ТК и решение № 38/04.04.2013 г. на ВКС по т.д. № 1165/2011 г., I т.о., ТК/.

Спорът е концентриран върху наведеното от страните каузално правоотношение, по повод на което да е бил издаден процесният заповед на заповед.

Съгласно т. 17 от ТР ***/2013 г. на ОСГТК на ВКС при въведени от страните твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, на изследване подлежи и каузалното правоотношение. При въведени твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, всяка от страните доказва фактите, на които са основани твърденията и възраженията и са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право – за съществуването, респ. несъществуването на вземането по записа на заповед. Няма спор между страните, че записа на заповед е издаден във връзка с осъществено лечение на ответника по клинична пътека *** за К. по Клинична пътека *** в отделение по П. - Н. към ищцовата болница в периода от *** г. до *** г. на стойност 1 200 лева, за каквато сума е подписан и процесния запис на заповед. Поради това съдът намира, че е налице установена връзка между процесния запис на заповед с конкретно каузално правоотношение.

Спорът между страните е относно вземането по каузалното правоотношение, като ищецът следва да докаже наличието на вземането по каузалното правоотношение, а ответникът насрещните си възражения за недължимост на задължението му по същото каузално правоотношение.

По делото са приети писмени доказателства, като такова е справка за здравноосигурителните права на ответника, изпратено от РЗОК-С. до ищцовата болницата, от което е видно, че ответникът в периода от *** г. е с прекъснати здравноосигурителни права. По делото няма доказателства до приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция здравноосигурителните права на ответника да са възстановени.

Не е спорно, че ответника е насочен за стационарно лечение в към ищцовата болница в отделение по П. - Н., където е постъпил на ***г. в 22.00 часа по спешност. Видно от направлението за хоспитализация на л. 31 на ответника е била направена рентгенография на бял дроб, ведно с всички други лабораторни изследвания /приети са множество медицински документи за лабораторни изследвания на различни показатели/, като рентгенографията на бял дроб. При извършената рентгенография е констатирано:двустрани интерстициални инфилтративно възпалителни промени като при К., начална интерстициална пневмония двустранно.

Действително, от всички медицински документи е видно, че ответникът

е бил уведомен, че лечението срещу К.*** се осъществява по клинична пътека 39, приемна диагноза *** К., идентифициран вирус и се заплаща от НЗОК, но за тази цел той следва да бъде с непрекъснати здравноосигурителни права.

Кръгът на лицата, които са задължително осигурени в НЗОК, е определен в чл. 33 ЗЗО. В разпоредбата на чл. 52 ЗЗО е посочено, че неосигурените лица заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения, с изключение на предоставяните медицински и други услуги по чл. 83 ЗЗ. Съгласно чл. 109 ЗЗО здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, се прекъсват, в случай че те не са внесли повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ, като лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ.

По делото не е спорно и се установява, че за възстановяване здравето на пациента са извършени множество медицински услуги и изследвания в периода на престой, включени в клиничната пътека.

Съдът намира, че на ответника е било разяснено, че следва да заплати здравноосигурителните си вноски, за да му бъдат възстановени здравноосигурителните права и да бъде заплатена клиничната пътека от НЗОК, като в противен случай той ще следва да заплати стойността на лечението. До този извод съдът стигна от наличните доказателства по делото. Най-напред ответникът е подписал запис на заповед от *** г., по време на хоспитализацията си болницата, когато е констатирано, че е бил с прекъснати здравноосигурителни права. Обичайната практика на лечебните заведения в такива случаи е да се подсигурят срещу неотговорно поведение на лекувания пациент, който обещава пред лечебното заведение да заплати осигуровките си, но реално не осъществява това и съответно на лечебното заведение бива отказано изплащане на сумата по клиничната пътека от НЗОК, както е именно в настоящия случай /лист 44/. Също ще се отбележи, че здравноосигурените лица, хоспитализирани в болници и лекувани по клинични пътеки, не подписват запис на заповед при постъпване на лечение или преди изписването им от лечебното заведение, тъй като такава не е нужна. Ответникът в отговора посочва, че не бил запознат с това каква цена трябва да плати, както и че още при постъпването му в болницата ищецът бил запознат с факта, че бил с прекъснати здравноосигурителни права от ***г.

Този факт потвърждава горния извод на съда, че ответникът е бил наясно, че следва да плати здравните си осигуровки, за да бъде платена услугата по лечение от клинична пътека от НЗОК. Същият обаче не е сторил това в необходимия срок, което е условие за изплащане на сумата по клиничната пътека, поради което е последвал отказ от страна на РЗОК да заплати сумата за лечението на ответника.

Отделно от това е видно, че ответникът е изписан от клиниката на *** г. в 10, 00 часа, тоест до края на работния ден е имал възможността да заплати здравните си осигуровки, но отново не е сторил това. В този смисъл съдът намира, че проявеното безотговорно поведение на ответника, с оглед дадената му от лечебното заведение възможност да бъде заплатено лечението по

клинична пътека от НЗОК, а не лично от ответника, не следва да се тълкува като виновно поведение на ищцовата болница, а само и единствено като виновно неизпълнение на поет ангажимент от ответника, за което същият следва да понесе съответната гражданска отговорност, а именно да заплати стойността на получената здравна услуга по лечение. Нещо повече ответникът е имал възможността до ***г. датата на падежа на процесния запис на заповед доброволно да изплати сумата от 1 200 лева.

Съдът намира, че следва да отбележи, че няма как да се приеме за правилно поведението на гражданин на републиката, който не желае да внася здравни осигуровки, но пък желае да ползва здравни услуги чрез заплащане от бюджета на НЗОК, формиран чрез внасяни от гражданите здравни осигуровки. В Република Б., както е във всички страни от ЕС, социалната здравна система е изоставена вече от почти над 20 години, като ползването на здравни услуги без заплащане се осъществява от граждани, които са заплатили своите здравни осигуровки. Съответно не заплатилите здравни осигуровки граждани следва да заплатят изцяло с лични средства предоставеното им лечение от доболнична и болнична здравна помощ.

С оглед на всичко изложено, съдът намира, че ищцовата болница е предоставила на ответника нужното и в съответното качество болнично лечение в периода от *** г. до *** г. включително за лечение срещу К.***, чиято стойност е в размер на 1 200 лева. Няма никакви доказателства по делото ответникът да е изразил несъгласие за лечение в болницата. Напротив, всички налични доказателства сочат на обратното, че ответникът е бил във влошено здравословно състояние, налагало се е спешното му хоспитализиране и съответно е лекуван по негово желание и с негово съгласие. Затова и съдът намира, че ответникът дължи на ищеца стойността на лечението в размер на 1 200 лева, след като не е осъществил нужното отговорно поведение да заплати здравните си осигуровки в нужния за това срок. Съгласно разпоредбата на чл.85 от ЗЗ на пациента се оказва здравна помощ независимо от неговата възраст, пол, произход, образование, убеждения, културно равнище, сексуална ориентация, лично, обществено и материално положение, увреждане и вид и причина на заболяването. От гореизложеното се налага извода, че ищеца не може да откаже лечение на ответника.

В тази връзка съдът намира, че следва да отбележи, че не може от собственото си недобросъвестно поведение ответника да черпи благоприятни за себе си последици.

Като краен извод, съдът намира, че ответникът по свое виновно поведение, е задължен по предметния запис на заповед, обезпечаваш задължението му да заплати стойността на проведеното му лечение от ищцовата болницата, чиято стойност е 1 200 лева, поради което искът се явява изцяло основателен и ще следва да се уважи, ведно с последиците от това.

В разпоредбата на чл. 236, ал.1, т.6 от ГПК е предвидено задължение за съда да се произнесе в тежест на кого възлага разноските.

По отношение на претендираните от ищеца разноси, съдът възприема следното:

В разпоредбата на чл.236, ал.1, т.6 от ГПК е предвидено задължение за съда да се произнесе в тежест на кого възлага разноските.

Съгласно Тълкувателно решение *** от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк.дело ***/2013 г., на Общото събрание на Гражданска и Търговска колегии на ВКС на РБ, съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадена заповед за изпълнение. Принудителното събиране на разноските се извършва, въз основа на издаден, след влизане в сила на решението по установителния иск, изпълнителен лист по чл.404, т.1 от ГПК от съда в исковото производство.

Съдът намира за основателно искането на ищеца за присъждане на разноси, съгласно чл.78, ал.1 от ГПК. Съгласно чл.78, ал.1 от ГПК заплатените от ищеца такси, разноси по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имало такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Предвид изложеното и изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца съразмерно с уважената част от иска както следва: в заповедното производство - в размер на 325 лева, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение, както и в настоящото производство - в размер на 900.60 лева, представляващи държавна такса, възнаграждение за особен представител, възнаграждение за вещо лице и възнаграждение за един адвокат.

Съгласно чл. 80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разноските най – късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право до обжалва решението в частта му за разноските. В настоящия случай ищецът е представил списък на разноските.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че М. Ю. А., ЕГН *****, с адрес село К., местност „Я.“ ***, дължи на Университетска многопрофилна болница за активно лечение „П., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., улица „Г.“ № 2, представлявана от изпълнителния директор проф. д-р Й.П.Й. сумата от 1 200 лева главница, представляваща задължение по запис на заповед от *** г., с падеж *** г., ведно със законната лихва, върху главницата, считано от 08.12.2021 г. до окончателното й

изплащане за изпълнението за което парично задължение е издадена в полза на Университетска многопрофилна болница за активно лечение „П. с п.а против М. Ю. А. с п.а. заповед № 1643/09.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 3642/2021 г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА М. Ю. А., ЕГН *****, с адрес село К., местност „Я.“ ** да заплати на Университетска многопрофилна болница за активно лечение „П., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., улица „Г.“ № 2, представлявана от изпълнителния директор проф. д-р Й.П.Й. сумата от 325 лева, представляваща разноски по частно гражданско дело № 3642/2021 г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА М. Ю. А., ЕГН *****, с адрес село К., местност „Я.“ *** да заплати на Университетска многопрофилна болница за активно лечение „П., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., улица „Г.“ № 2, представлявана от изпълнителния директор проф. д-р Й.П.Й., сумата от 900.60 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – С. с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____